अनेकमेके बहुधा वदन्ति श्रुतिस्मृतिन्यायनिविष्टचित्ताः। आहार्य्यमात्मानमजं पुराविदो द्रष्टुं तमीशं वयमुद्यताः स्मः।
यं प्राहुराद्यं वरदं वरेण्यमेकान्ततत्त्वं मुनयः पुरातनाः। यं सर्व्वगं देवमजं जनार्द्दनं द्रष्टुं हरिं संप्रति संयताः स्मः।
यस्मिन् विश्वमिदं प्रोतमादिकाले जगत्पतौ। तं द्रष्टुमद्य संवृत्ताः किं नु वक्ष्याम साम्प्रतं।
गच्छामो वयमन्यत्र गच्छ त्वं काममन्यतः। यदि ते रोचते मर्त्य यथेष्टं गच्छ संप्रतं। १४६९
रात्रिमध्यमनुप्राप्तं नात्र कार्य्या विचारणा। इत्युक्त्वा घोररूपोऽसौ पिशाचो विकृताननः।
तस्मिन्नेव समे देशे पीत्वा च रुधिरं बहु। भक्षयित्वा यथाकामं मांसराशिं विचक्षणः।
अपः संस्पृश्य तत्रैव पार्श्वे संस्थाप्य साधनं। आन्त्रपाशं महाघोरं संस्थाप्य विपुलं महत्।
आसनं कुशसंयुक्तं कृत्वा चाभ्युक्ष्य वारिणा। उत्सार्य्य स्वगणान् सर्व्वान् यत्नेन महता तदा।
सुखासनं समास्थाय समाधौ यतते स्वपः। एकचित्तस्तदा भूत्वा नमस्कृत्य च केशवं। १४६५
इमं मन्त्रं पठन् घोरः पिशाचो भक्तवत्सलं। नमो भगवते तस्मै वासुदेवाय चक्रिणे।
नमस्ते गदिने तुभ्यं वासुदेवाय धीमते। नमो नारायणायास्तु विष्णवे प्रभविष्णवे।
मम भूयान्मनःशुद्धिः कीर्त्तनात्तव केशव। जन्मेदमीदृशं घोरं माभून्मम दुरासदं।
देवदूतो भविष्यामि स्मरणात्तव गोपते। तव चक्रप्रहारेण कायो नश्यतु मामकः।
मम भूयो भवो माभूदेषा मे प्रार्थना विभो। अर्थिनां कल्पवृक्षोऽसि दाता सर्व्वस्य सर्व्वदा। १४७०
यत्र यत्र भवेज्जन्म तत्र तत्र भवान् हृदि। वर्त्ततां मम देवेश प्रार्थनैषा मम परा।
नमस्तुभ्यं नमस्तुभ्यं भवत्वेव सदा मम। निर्विघ्ना प्रार्थना देव नमस्तेऽस्तु सदा मम।
यदा मे मरणं भूयात्तदा माभूत् स्मृतिभ्रमः। दिने दिने क्षणं चित्तं त्वयि संस्थं भवत्विति।
एवं प्रेरय मां देव माभूत्ते चित्तमीदृशं। नृशंसोऽयं पिशाचोऽयं दयाऽस्मिन् का भवेदिति।
एवं चिन्तय मां देव भृत्यो मह्यमिति प्रभो। परपीडा न मत्तोऽस्तु नमोऽस्तु भगवन् प्रभो। १४७५
इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु माभूवन् संप्रतं हि मे। अन्तकाले ममाप्येवं प्रसादात्तव केशव।
पृथिवी पातु मे घ्राणं रसनां पातु मे पयः। सूर्य्यश्च पातु मे चक्षुः स्पर्शं पातु च मारुतः।
श्रोत्रमाकाशमप्येतु मनः प्राणश्च गच्छतु। जलं मां रक्षतां नित्यं पृथिवी रक्षतां हरे।
सूर्य्यो मां रक्षतां विष्णो नमस्ते सूर्य्यतेजसे। वायुर्मां रक्षतां दुःखादाकाशश्च जनार्द्दन।
न मनः सर्व्वगं देव रक्षतां विषयान्तरे। मनो विपर्य्यये घोरं पुरुषान् हन्ति नित्यशः। १४८०
पापेषु योजयेत् पुंसः परपीडात्मकेषु च। मनस्तद्रक्षतां देव भूयो भूयो जनार्द्दन।
माभून्मनसि कालुष्यं मनो मे निर्म्मलं भवेत्। कलुषं यस्य तच्चित्तं नरके पातयत्यमुं।
बाह्यानि निर्म्मलान्येवमिन्द्रियाणि भवन्त्युत। न तानि कार्य्यवन्तीह मनश्चेत् कलुषं भवेत्।
नाङ्गानि मृष्टिनाऽमेध्यं गृहीत्वा यो व्यवस्थितः। बहिः प्राक्षालनं कुर्व्वन् किं भवेत्तस्य केशव।
व्यर्थो हि केवलं तस्य प्रग्रहो बाह्यगोचरः। तस्मात् सर्व्वप्रयत्नेन चित्तं रक्ष जनार्द्दन। १४८५
बलवानिन्द्रियग्रामो वारयैनं जनार्द्दन। परिवादाज्जगन्नाथ वाचं रक्ष दुरुद्वह।